

podle shora vytčených zjištění úmysl obžalovaného T-a, služební výkon strážníka H-a zmařiti, zjišťuje, na druhé straně však v rozporu s tím úmysl ten prohlašuje za neprokázaný. Bylo proto rozsudek v napadené části zrušiti a věc v rozsahu zrušení vrátiti na soud prvě stolice k opět-nému projednání a rozhodnutí.

Čís. 1870.

Pojmu »věci« ve smyslu Šu 181, 183 tr. zák. odpovídají veškeré předměty hodnoty majetkové; vhodným předmětem svěřeni jsou i hotové peníze.

»Zadržením« jest chování, jímž pachatel projevuje své rozhodnutí, svěřenou věc oprávněnému vůbec nevydati, nýbrž stav, jímž je věc odňata mocí oprávněného, učiniti trvalým.

»Přivlastněním« si věci jest osobování si k ní práv po způsobu vlastníka.

Nový nález, vydaný v obnoveném řízení, nelze napadati zmateční stížností z důvodu, že obnova byla povolena bez zákonitých podmínek.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1925, Zm I 530/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 26. června 1924, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem zpronevěry podle Šu 183 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Právně mylným jest názor zmateční stížnosti, že peníze nelze pokládati za »věc« ve smyslu Šu 183 tr. zák. Odpovídají pojmu věci (statku) podle §§ů 181, 183 tr. zák. veškeré předměty majetkové hodnoty. Nelze tudíž seznati, proč by z pojmu toho měly býti vylučovány hotové peníze, které přece mají také majetkovou hodnotu. Jsou tedy i peníze vhodným předmětem svěřeni podle §§ů 181, 183 tr. zák. a takto zároveň i věci (statkem), ohledně níž lze stejně jako i v příčině jiných věcí zastupitelných spáchat zpronevěru a to dokonce i po jejich smísení s vlastními penězi pachatelovými. Na omylu je zmateční stížnost také, pokud namítá, že o zadržení za sebou a přivlastnění si svěřené věci lze mluviti teprve tenkrát, když pachatel, byv vyzván k vydání věci, jí nevydá ani na vyzvání ani po právoplatném rozsudku, jímž byl k vydání věci odsouzen; zmateční stížnost dovozuje, že poměr mezi obžalovanou a Václavem P-em, který jí o vrácení peněz posud ani nežádal ani nežaloval, jest rázu pouze soukromoprávního. Zadržením míní zákon takové chování, jímž pachatel projevuje své rozhodnutí, svěřenou věc oprávněnému vůbec nevydati, nýbrž stav, jímž je věc odňata z moci oprávněného, učiniti trvalým; přivlastnění si věci spočívá v osobování si práv po způsobu vlastníka k svěřenému statku. Rozsudkové zjištění, dle něhož obžalovaná, by nemusila vrátiti P-ovi svěřených jí 9000 Kč, předstírala krádež, opravňovalo nalézací soud k závěru, že obžalovaná peníze ty za sebou zadržela a si je přivlastnila, to tím spíše,

že rozsudek nezjišťuje, že byly peníze P-em obžalované odevzdány do uschování na dobu předem určenou tak, že P. byl oprávněn dožadovati se na ní jejich vrácení kdykoli.

Dovolávajíc se konečně důvodů zmatečnosti čís. 9 b) §u 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá, že jak usnesení radní komory ze dne 11. dubna 1924, jímž povolena byla obnova trestního řízení proti stěžovateli pro zločin zpronevěry, tak usnesení vrchního zemského soudu v Praze ze dne 29. dubna 1924, jímž její stížnosti do onoho usnesení radní komory nebylo dáno místa, jsou zmatečna vzhledem k tomu, že původní trestní řízení nebylo proti obžalované skončeno žádným ze způsobů, uvedených v §u 352 tr. ř., nebylo totiž proti ní ani ustanoveno hlavní přelíčení, že tedy řízení proti ní nebylo skončeno ani zastavením (obžaloby) ani jejím zamítnutím ani upuštěním od ní. K této výtce dlužno podotknouti, že nový nález, vyslovený v obnoveném řízení, nelze napadati zmateční stížností, jež by se opírala o to, že obnova byla povolena bez zákonitých podmínek, neboť tato otázka byla již usnesením radní komory a usnesením vrchního zemského soudu s právní mocí vyřízena a nemůže býti o ní znova jednáno a to ani tenkrát, kdyby usnesením, jímž obnova řízení byla povolena, nastalo zřejmé porušení práva. (Storch řízení trestní II str. 572 pozn. 12, Mayer svazek III str. 438 č. 41, Zucker Gerichtshalle č. 78, 84 a Dr. Ofner »Zur Wiederaufnahme des Verfahrens, Gerichtshalle 1879 Nr. 54 und 83.)

Čís. 1871.

»Řádnou vrchností« ve smyslu druhé věty §u 93 tr. zák. jsou veřejnou autoritou vybavené veřejné orgány, které jsou v první řadě a zvláště k tomu povolány, by z důvodu udržení veřejného pořádku, klidu a bezpečnosti jak tělesné tak i majetkové autoritativně zakročovaly.

Není jí zaměstnavatel vězněného.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1925, Zm I 659/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Ml. Boleslavi ze dne 19. září 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 93 tr. zák. a přestupkem lehkého ublížení na těle podle §u 411 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud jde o právní posouzení věci není, hledíc ku skutkovým zjištěním, v tomto případě ani zapotřebí, obírat se blíže otázkou, zda obžalovaný měl důvodnou příčinu, považovati 12letého Josefa Š-a za člověka škodlivého nebo nebezpečného, poněvadž v jednání obžalovaného je nepochybně stělesněna skutková podstata II. případu §u 93 tr. zák., jak to nalézací soud též správně naznačil. Neboť, kdyby se vycházelo z předpokladu, že obžalovaný z dobré víry považoval jmenovaného ne-